

לְיִיתָא לַפְּרָה. וְהָאֵין (א) מְשַׁלֵּם חֵלָל מְגוּפוֹ וְאִמְרָה לִיהֵב לִי כֹהֵל פְּלָגָא הִזְיקָא מוֹלֵד דְּאִיְהוּ נִמְי אֲזֻקֵּן צְהַדֵּי פְרָה וְרַבָּא ס"ל דַּחַד גּוֹפָא הוּא יִהְיֶה כְּאַחַד מֵאַחֲרֵיהּ כְּדַמְפִּישׁ בְּסִיפָא דְּמִילְתֵּיהּ מְשַׁלֵּם לִיה מִינָה רַבְּעָא דְּנוּקָא וְאִדְכּ רַבְּעָא מִפְּסִיד וְאִפִּי שׁוֹה הוֹלֵד כֹּל פְּלָגָא נּוֹקָא:

ליתא לפרה משתלם רביע נזק מולד טעמא
דלא ידעינן אי הוה ולד בהדה כי נגחה אי לא
הוה אבל אי פשיטא לן דהוה ולד בהדה כי
נגחה משתלם כוליה חצי נזק מולד רבא
טעמיה דאמר רבא "פרה שהזיקה גובה
מולדה מאי טעמא גופה היא בתרנגולת
שהזיקה אינו גובה מביצתה מ"ט פירשא
בעלמא הוא ואמר רבא : אין שמין לפרה
בפני עצמה ולולד בפני עצמו אלא שמין
לולד על גב פרה שאם אי אתה אומר כן
נמצא אתה מכחיש את המזיק וכן אתה
מוצא בקושט יד עברו של חברו וכן אתה
מוצא בכמויק שדה של חברו א"ל רב אחא
בריה דרבא לרב אשי ואי דינא הוא ליכחוש
מזיק משום דאמר ליה פרה מעברתא אויזקתך
פרה מעברתא שיימנא לך פשיטא פרה דחד
וולד דחד ופיטמא לבעל פרה נפחא מאי רב
פפא אמר לבעל פרה רב אחא בריה דרב
איקא אמר חולקין ויהלכתא חולקין: **מתני'**
הקדר שהכניס קדרותיו לחצר בעל הבית
שלא ברשות ושברה בהמתו של בעל הבית
פסור ואם הוזקה בהן בעל הקדרות חייב ואם
"הכניס פירותיו לחצר בעה"ב שלא ברשות
פסור ואם הוזקה בהן בעל הפירות חייב ואם
י"ב הכניס שורו לחצר בעל הבית שלא
ברשות

ה א ב מיי פייט מלהל
נוקי ממון הלה א סמג
עשין קו טושיע ח"מ סימן
שטט עקיף א
ו ג מיי שס הלה ד
טושיע שס עקיף ד
ז ד מיי פ"א מלהל
חולב ומנוק הלה ב
סמג עשין א טושיע ח"מ
סימן א סמג טו:
ח ה מיי פ"א מלהל
נוקי ממון הלה א
סמג עשין א טושיע ח"מ
סימן שטט עקיף ו
ז א מיי שס הלה
א סמג שס טושיע ח"מ
סימן שטט עקיף ה
י ח מיי פ"א מלהל
נוקי ממון ה' יד סמג
שס טושיע ח"מ שס
עקיף א
יא י מיי שס פ"ו ה' ד
סמג שס טושיע ח"מ
סימן שטט עקיף א

גליון הש"ס

תוס' ד"ה מאי מעמא
גופה היא וכו' בסה"ד
אלא משום דבעי לאוקמי.
כעין זה לעיל דף מא ע"ב
בסוס' ד"ה גפחא :

וילבסוף נרבעו אסור ואותו לשון דרבא אמר רב נחמן הוא עיקר דמיימי לה צפרק כל הללמים (ע"י דף מ: מ) גבי השתחויה לקמה וכן משמע בתמורה צפרק כ"ל מערימין (דף כה) דמסיק אדר' יוחנן דאמר עובר לאו ירך אמו תיובתא דרבי יוחנן תיובתא א"ע"ג דאמר צפרק הכי לימא תנאי היא ^א כן דרך הגמ' כשאין הדבר עיקר ואומר תיובתא א"ע"ג שיכול לנמול תנאי דפליגי כדאשכחן בהניקין (יבטין דף ג:) דמסיק תיובתא דמאן דאמר היזק שאינו ניכר שמה היזק ובתר הכי קאמר לימא תנאי היא וא"ע"ג דצפרק הערל (יבמות דף עה. עט.) וא"ע"ג ^א מיימי מילתיה דר' יוחנן דתמורה ופרץ עליה הא דלמר רבא נכרית מעוברת שנאגריה צנה אין כ"ץ טבילה כו' ודמיק לשנויי שאי עובר כו' לך משום שהיה מילתיה דרבי יוחנן עיקר ^א אלא משום דבעי לאוקמי מילתיה דרבא דנכרית כו' לדברי הכל ^א ודלאן רבא גופיה אימ לימא הכא עובר כו' אין משום

מא' טעמא פירשט בעלמא הוא. וזה לאמר צבילו טריפות (חולין דף נח. וס) גבי פלוגתא דר"א ורבי יהושע צולד טריפה הכי מודים צביית טריפה שהיא אסורה מאי טעמא כיון דלאגידה צבופה כבופה דמיא היינו דוקא אותם שמעורות בגדין שנמצאו אדומות צמעי תרנגולת חשיב כגוף התרנגולת ולכן אין גובה מצייתה דמי יימר שהיו מעורות בשעה שהזיקה התרנגולת ואפילו לקטומכום לכל הפחות מאותה דמתיילדא האידנא אין גובה דמאתמול גמרה לה אבל לענין טריפה אסורה דשמא בשעה שנטרפה הייתה מחוברת ואפילו אותם שגולדו מיד אחר שנטרפה אסורה מגזירה דרבנן כמו שאסרו צילה דתרנגולת וצילה דתנן במסכת עדיות (פ"ה מ"א) דצ"ה אסורין וגראה דטעם דצביית תרנגולת וצילה אסורה אטו ציית טריפה שהגדילה צאיסור אע"פ שהיא גמורה: **ובן** **אתה מוצא בקומע י"ד עברו בו'** וא"ת אמאי לא קאמר גמי וכן אתה מוצא צבומת דמי ולדות דתנן במתני' לקמן (ד' מה:): ששני אותה כמה היא עובד האשה עד שלא ילדה מחמת ולדות וכן היא יפה משילדה ואין שמין דמי ולדות צפני ענמן שהיה נכנס מזיק ציורת אלא שמין הכל ציודו ורשע"ג לא נחלק על אלא צוה שאם שמין כן פטור המזיק מהאשה משפחת יותר ללאחר לידה אבל לא צוה לחלוק לומר שישומו הולדות צפני ענמן כי צוה לא נתן טעם למה ליתוק צכך אלא לרשע"ג שמין ולדות אגב אשה כמה שיה אשה מעוברת למכור גופה בלא ולדות פחות מלמכור הכל ציוד וגראה לר"י דצין לרבנן וצין לרשע"ג שמין ולדות צפני ענמן ולא אגב האשה משום דכיון דגוף האשה לאו ממון צעלים הוא וגם לענין שאר תשלומי חצלות אינו שלו אינו רחוי לשום ולדות אגב האשה כמו ולד אגב פרה ומתני' לא אייתי כלל צבומת הולד אלא צבומת שבה ולדות ולכן לא מיימי הכה ראייה מדמי ולדות וכן משמע דמתניתין לא אייתי צבומת ולד כלל למאן דמפרש מילתיה דרשע"ג ווי אשה משפחת יותר קודם שחלד מלאחר שתלד והא דרבי פברא גדולה הוא שדמיה עם הולדות מרובין מדמיה שלאחר לידה אלא ודאי לא דברו רבנן ורשע"ג אלא צבומת שבה ולדות אבל ולדות שמין ללכ"ע צפני ענמן וה"פ דמתניתין כיז משלם דמי ולדות ולא תימא דמי ולדות לצדן אלא שמין את האשה כו' ומוסיפין הדמים הללו על דמי הולדות ודמי וליהו ופסיחה לא אלארצין לפרי מידי והא דמקשה בגמרא האי דמי ולדות שבה ולדות הוא וכו' משום דככלל שומת האשה דמתניתין ליהו דמי ולדות אלא ליהו נתוסף על דמי ולדות והא דקדמינה דמתניתין כדפרישית ווי משני כיז משלם דמי ולדות ושבה ולדות שמין את האשה כו' היינו פי' שבה ולדות אבל דמי ולדות א"ל לפרש:

אי דינא הוא ליבבוש מייק ב'. סובר המקשה כיון שפרה וולד שני גופין הן שמין וולד בפני עצמו ולא דמי לקוטע יד עבד שכל העבד גוף אחד וכן כל השדה שהיא הכל של ניזק בגוף אחד דמי ולהכי מקשה אי דינא הוא כאשר נראה מתוך הסברא לפי שהן שני גופין לכתוב מוזק ומשני הא נמי בגוף אחד דמי דלמיר ליה פרה מעוברת כו'. **נפחא מאי רב פפא** אמר ר' **אמר ר' אבהו** הפרה. ואלא דמי בשבט ולדות דהוי כולה לצעל לרצון ולרש"י חולקין דהכא כיון שבעל הפרה יכול למכור פרימו בלא וולד נמנא כשמפסידו ממפקיד כל מה שדמיה נפחת אבל אשה דאיהי יכולה למכור אותו שבה אין ליפוט כחה בשבט ולדות ואע"ג דבשאר זקוקין גופה יש לה אע"פ שאין יכולה למכור עצמה מטעם זה יפה כח בעל הפרה בנפחא מכח האשה צין לרצון צין לרש"י וכן למ"ד דנפחא חולקין יפה מטעם זה כח בעל הפרה בנפחא מכח האשה בשבט ולדות לרצון.

הקדר שהבנים קדרותיו ב'. הן תמנא צבי' צריי ואלו ו' אף ו' קמני דאי תנא קדירות הוה אמינא דברשות חייב לפי שנוחות ליטבד ובספחא תכל עליה נטירותא אבל פירות לא ואי תנא פירות שנוחות להסתלקל אבל בשמה לא: